

Daniela Păun (n.1968), licențiată în științe juridice la Academia de Poliție „Alexandru Ioan-Cuza”. Consilier juridic la Direcția Județeană pentru Agricultură Călărași.

Volume de versuri apărute:

Embleme și tranzacții, Ed. Tracus Arte, 2013

Selfie, Ed. Tracus Arte, 2015.

A **colaborat** la următoarele publicații culturale: „Ramuri”, „Poesis”, „Cafeneaua literară”, „Porto-Franco”, „Argeș”, „Familia”, „Actualitatea Literară”.

Premii:

Premiul revistei Porto-Franco, Galați, 2013

Recenzii semnate de: Mircea Barsila, Augustin Doman, Lucian Scurtu, Radu Aldulescu, Nicolae Silade, Liliana Rus, Adelina Sorescu.

Daniela Păun

DETALII
CU DOUĂ TĂIȘURI

LIMES
2024

Strânge-mă în brațe cât poți tu de tare
până când voi cere să-mi dai puțin drumul
ca să pot respira.
Te voi strânge în brațe cât am să pot de tare
și tot mai puțin loc vom ocupa pe pământ
în încleștarea asta de ființe îndrăgostite.
Cine dintre noi a visat
să trăim amândoi
cu o singură inimă?
Strânge-mă, strânge-mă cu un țărnam de mare înfrigorat
în decembrie,
te voi strânge în brațe cu toți copacii înfloriți.
Ce puțin spațiu e între noi.
Ah, ce strâmtă lumea cea fără de margini
și cât de putred sentimentul
că suntem inseparabili.

CUPRINS

<i>Liniște de aur</i>	5
***.....	6
<i>Scrisoare</i>	7
<i>Dintr-un loc în altul</i>	9
<i>Femeile din viața ta</i>	10
<i>Când mi-e dor</i>	12
<i>Calea tuturor lucrurilor</i>	13
<i>Cuvântul nescris</i>	14
<i>O altfel de iubire</i>	15
<i>Voi pleca și voi fi singură</i>	18
<i>Haina murdară a vinei</i>	19
<i>Mamei</i>	20
<i>Acolo</i>	22
<i>Nu știu</i>	23
<i>Între prezent și trecut</i>	24
<i>Desene abstracte</i>	26
<i>Cuvintele mele</i>	28
<i>Cea din urmă vară</i>	29
<i>O cupă de cristal</i>	30
<i>Versul pe care nu l-am scris</i>	32
<i>Martorul tăcut</i>	33
<i>Așteptare</i>	35
<i>Am vrut mai mult</i>	37

<i>O zi de octombrie (I)</i>	39
<i>O zi de octombrie (II)</i>	40
<i>Litanie</i>	42
<i>Martie</i>	43
<i>Dincolo de lumină</i>	45
<i>Elegie</i>	46
<i>Tatuaj</i>	47
<i>Semn de exclamare</i>	48
<i>De ce?</i>	49
<i>În fiecare seară</i>	50
<i>Un strop de vin roșu</i>	52
<i>Viața asta</i>	53
<i>Adevărul pe care</i>	54
<i>Umbre</i>	56
<i>Amurg</i>	57
<i>Scrisoare</i>	58
<i>Unde ești?</i>	60
<i>Dorință</i>	61
<i>Corabie</i>	62
<i>Ca un anesteziec</i>	63
<i>El</i>	64
<i>Târg cu viața</i>	66
<i>Bărbații nu au vocația umilinței</i>	67
<i>Gustul singurătății</i>	68
<i>Din când în când</i>	69
<i>Ordine necesara</i>	71

<i>Un scurt răgaz</i>	72
<i>S-a mărit ziua</i>	73
<i>Acum</i>	74
<i>Făclii și tranzacții</i>	75
<i>Celui plecat</i>	77
<i>Indisciplina toamnei</i>	80
<i>Ploaie înaltă</i>	82
<i>Acest liliac alb</i>	83
<i>Cu o singură inimă</i>	84

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**PĂUN, DANIELA****Detalii cu două tășuri** / Daniela Păun. - Florești : Limes, 2024

ISBN 978-606-788-0

821.135.1

© Copyright Daniela Păun

© Copyright Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești, jud. Cluj

Tel.: 0723-194022

e-mail: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

Liniște de aur

Tulbură pacea câte-o pasăre, câte-un clopot,
parcă ar vorbi în taină cu amurgul amândoi.

Este liniște de aur.

Leagănă vârful copacilor candori rătăcitoare
și, dincolo de toate, aleargă clar, prin vis, răul
(ale cărui ape curg spre infinit, printre mărgăritare).

Ca un cristal se lasă seara.

Singurătatea fără margini e limpede și stinsă,
tulburată doar de o pasăre sau de un clopot.

Nepăsătoare și calmă inima-i liberă,
nu e nici veselă, nici tristă,

însă iubirea e tot departe.

Culori, parfumuri și cântece o fură
de parcă ar pluti pe apa mării simțiri imune.

Tulbură pacea doar o pasăre, un clopot
și, dacă vrei,

poți să atingi cu mâna eternitatea.

Se va duce și acest noiembrie abia sosit.
Cum crengile arborilor se golesc de frunze
ne golim și noi de emoții.

Scrisoare

Îți scriu, parcă, de dincolo de veac unde
un pian obosit de atâtea mâini care i-au atins clapele
mai interpretează seară de seară „Nocturna” de Chopin.

Prin fumul de țigară îți zăresc chipul chinuit
în încercarea de a mă așeza în versul tău
unde să rimez cu ceva.

Îmi sunt atât de cunoscute trăsăturile tale,
încât ți le-aș putea desena, cu ochii închiși,
pe paharul pe care îl țin în mână, iar când aș sorbi vinul roșu
ar fi ca și cum te-aș bea pe tine.

Visez să mă plimb la brațul tău pe malul mării,
în apusul însângerat al soarelui,
îmbrăcată într-o rochie verde-smarald,
și, din depărtare, să se audă
cântecul tânguit al unui marinar trădat în dragoste.

Îmi imaginez cum zâmbești,
gândindu-te la ce ar fi putut să fie,

în visul acesta irealizabil aproape
când între noi sunt atâtea zone obscure,
cu multe detalii,
concave, convexe,
cu semne de exclamație și întrebări
la care nu va trebui să căutam răspunsuri, vreodată,
lăsându-le să mocnească, în continuare, și să aștepte
ca o rochie verde-smarald, într-o vitrină prăfuită.

Dintr-un loc în altul

Sunt dorurile noastre ca o caravană lungă
menită să nu-și afle nicăieri oaza de liniște și umbre.
Iubirea arde, pasările durerii rup din inima noastră,
Sfâșiind-o mereu.
Am auzit și noi despre locuri cu ape și adieri răcoroase,
dar noi suntem pribegi, mereu călători cu dorul.
Undeva o clepsidră se sparge, iar timpul își pierde conturul.
Rătăcim dintr-un loc în altul,
traversăm pământuri pline de foc
și de-ar năvăli peste noi toate mările și oceanele lumii,
setea ne-ar chinui și mai cumplit.

Femeile acelea pe care, în elanul tău de Don Juan,
le-ai iubit și apoi le-ai abandonat,
vorbesc acum prin mine. Eu port povara aducerilor
aminte ale lor și pentru asta va trebui să fiu mereu
altcineva.

În fiecare zi, răsfoiesc amintirea unei femei,
pe care o curăț de praf
cu o eșarfă în culori așvamarine,
adaug culoarea cânepie a părului alteia,
parfumul cu aromă de lămâie al pielii unei actrițe
a cărei poză ai rupt-o în zeci de bucățele.
Zgomotul ascuțit al tocurilor-cui
făcut de pașii grăbiți ai celei care urca la tine
în fiecare după-amiază de joi,
mirosul inconfundabil și îmbietor al cafelei
ce te trezea din somn, după noaptea petrecută din nou
împreună cu o domnișoară cu părul roșu și lung
până la coapse,
zâmbetul larg al femeii căreia i-ai spus de multe ori
cât este de frumoasă, deși erai sigur -în sinea ta -
că nu-i chiar așa, dar îți plăcea s-o vei surâzând,

batista cu pete de ruj și urme de lacrimi
uitată, sub perna ta, de cea culeasă de pe străzi
și adusă la tine acasă unde i-ai oferit un ceai
din fructe exotice,
mâinile istovite ale aceleia care îți călca , îngândurată, rufele,
ca tu să arăți mereu îngrijit și curtenitor,
în goana ta de vânător plecat în călătorie prin lumea
purtătoarelor de viață mai departe.
Probabil, mă regăsești în fiecare dintre ele.
De aceea mă ții captivă în inima ta.
Mă auzi, mă simți,
zbătându-mă acolo, neîncetat, în ritmul bătăilor ei.